

בלחמה בצפון השיגה ישראל ניצחון חיובאללה הוכה קשות, והמטור הסורי נפל. לא אנחנו הפלנו אותו, אבל למכה שצה"ל הנחית על חיובאללה יש חלק נכבד. הכוח העולה בסוריה ממש לא אחד, את ישראל, אבל זהו כוח סוני הערין את איראן, ובכך הרחיק את האיום המיידר על ישראל.

הניצחון בצפון רחוק מלהיות ניצחון מוחלט. חיובאללה לא הושמד. נותרו בידיו נשק רב ומלאי גדול של טילים. אבל זכינו לניצחון, והראיה הנחרצת לכך היא שחיובאללה הסכים להפסקת אש תוך ויתור על התנאי המרכזי שהציב - הקשר למלחמה בעזה. בכך קנינו פסק זמן העשוי להימשך שנים אחדות.

כעת עוברת ההתמודדות למישור הדיפלומטי בתקווה להביא להחלשת חיובאללה בלבנון, ולהשיג הסכם ברקיעמה, ואם אפשר - אפילו שלום עם מדינה זו. חשוב גם להגיע להסדרים שיבטיחו רגיעה בנגב הסורי, ולשפר ככל שניתן את היחסים עם טורקיה. כל זה במישור הדיפלומטי שבו סבלת ישראל מחלשה נוראה.

הניצחון בצפון לא צריך לעורר את עינינו בפני התקלה הקשה בדרום. לפני למעלה משנה, ב־7 באוקטובר, אירע אסון נורא, פרי המדיניות השגויה שהנהיג בנימין נתניהו, שהפך את הבטחתו להפיל את שלטון המאס. לקבל מאות מיליוני דולרים ולאפשר לו למר את חייהם של תושבי העוטף.

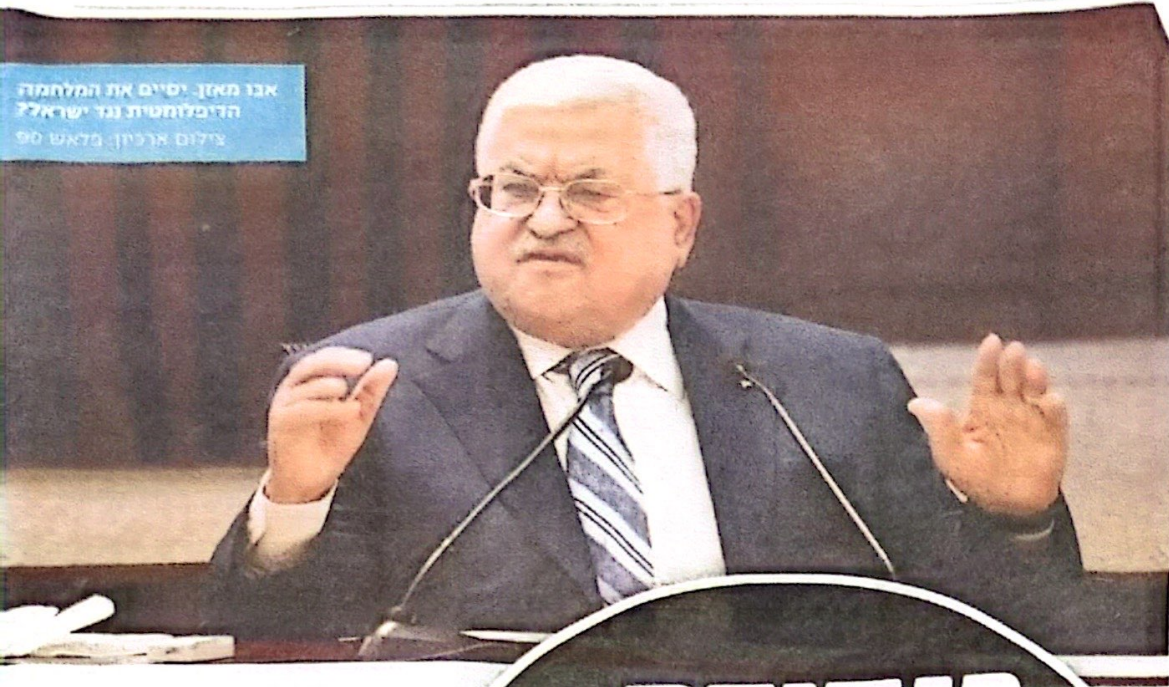
המדיניות הזאת קרסה ב־7 באוקטובר, וזאת אנו נמצאים במלחמה שאינה נגמרת, קשה להבין כיצד ולמה נמשכת מלחמה זו כבר יותר מ־14 חודשים. הימשכותה משרתת את האינטרס האישי של נתניהו (וגם של הרמטכ"ל הרצי הלוי) להרחיק את עצמו מאירועי 7 באוקטובר. אבל האינטרס של ישראל היה ונשאר - לסיים את המלחמה במהירות האפשרית. זה היה האינטרס הישראלי מאז ומתמיד, וכך גם היה בכל מלחמת ישראל מאז מלחמת העצמאות.

הימשכות המלחמה גובה מחיר נורא: אבדן חיילי, פציעות קשות ונזק כלכלי ארי. לכך יש להוסיף את החרבן המדיני שהמלחמה בעזה גורמת לישראל. טקטיקת הלחימה השגויה שנבחרה היא פשיטות חוזרות ונשנות לאזורים שונים ברצועה, כולל אזורים שכבשנו בעבר, פגיעה במבצעים המצנאים בהם והריסת תשתיות הטורו תוך פינוי האזרחים מהמקום. העיקרון הבסיסי של הטקטיקה הזאת הוא שיש להימנע מטיפול באוכלוסייה, מתוך הנחה שהיא איכשהו, תדאג לעצמה.

עיקרון נוסף שנשמר היה להמשיך להקפיד על הפרדה שלטונית בין הרצועה לגדה, ולמנוע מהרשות הפלסטינית של מחמד עבאס כל רריסת רגל ברצועה. כמציאות הפכה טקטיקה זו להמשך המדיניות ההרסנית של נתניהו שהתקיימה לפני 7 באוקטובר, שכן קנה מהרה התברר שאם הרשות הפלסטינית איננה נמצאת ברצועה ואם צה"ל איננו שלט בה, התוצאה הבלתי נמנעת היא ששלטון האזרחי של חמאס נמשך, והוא שמחלק את הסיוע ההומניטרי לתושבים.

התברר גם שההרס העצום בעזה והאבידות הכבדות שחמאס ספג אינם מונעים ממנו לשלוח בתושכים ולשוב ולהתחרש צבאית, כאשר מלאי כוח האדם שלרשותו הוא בלתי בגמר. כך נוצר הפרדוקס של שלטון חמאס ברצועה ובתושביה, ממקביל לשליטה צבאית חלקית של צה"ל.

התוצאה המאכזבת משתקפת כמו"מ דמתנהל בעניין החזרת החטופים, נסקוה כי יחזרו במהרה. מתברר שחמאס, בניגוד

אבו מאזן יסיים את המלחמה הדיפלומטית נגד ישראל? צילום ארנון פלאש 90

בנקודת ההתחלה

בחלוף יותר מ־14 חודשי לחימה, חוזרת אלינו כבומרנג שאלת השלטון ברצועה לנוכח הכישלון הישראלי במציאת אלטרנטיבות, מדובר באותה בריה שניצבה בפנינו עד 6 באוקטובר - חמאס או עבאס

יש להצהרות כאלה, גם אם אין להן תוצאה בשטח, משמעות במישור הבינלאומי. כאשר קוראים לחרש את ההתיישבות בעזה, רעיון שגם לו ניתן למצוא תמיכה בתוך הממשלה, יש לכך מחיר במישור הבינלאומי. כך גם כאשר מבקשים לבטל את הסדר הציבורי. כל זה בימים שבהם אנו שומעים על פניות לשלול מישראל את האפשרות להשתתף באירועים בינלאומיים דוגמת האירוויזיון, או להשעותה ממשחקי כדורגל ומתחרויות ספורט אחרות. קיומן של פניות כאלה הוא תופעה חמורה, גם אם עדיין הן לא מומשו.

למרב הצער, מה שמתרחש בישראל לא מסייע למאבק בהן. במישור האקדמי אנו רואים סימנים ראשונים לחרש בינלאומי, וכנספטמבר 2024 נמסר שמארגני אולימפיאדת מרעי המחשב לנוער לא יאפשרו לנבחרת המצוינת של ישראל להשתתף באולימפיאדה זו בשם ישראל רגל ישראל. כדאי לחשוב מה תרומה החקיקה שזכתה לכינוי "חקק ההשקפה" להליכים מסוג זה המתנהלים נגד ישראל.

ובינתיים המכבש הבינלאומי ממשיך לנוע נגרנו. כרגע הוא עדיין רומס בשוליים, אבל כל עוד נמשכת הלחימה בעזה הוא ימשיך להתקדם ולנוע לעבר המרכז. בכך אנו חוזרים לרצועת עזה. במשך למעלה משנה החמאס ההודמנת החליף את שלטון חמאס ברצועה. חמאס ממשיך לשלוט, לחלק את הסיוע ההומניטרי ולהשתקם.

מבחינתה של ישראל, הבחירה עד ל־6 באוקטובר הייתה בין שלטון חמאס ברצועה לבין הרשות הפלסטינית. נתניהו בחר בחמאס ותמך בו במלוא כוחו, וכך הביא נתניהו למצב שחמאס נלחם בנו בנשק מלחמת טורו והרשות הפלסטינית נלחמת בנו בכלים דיפלומטיים. כעת, לאחר יותר מ־14 חודשי לחימה, חוזרת אלינו כבומרנג אותה שאלה, היינו שאלת השלטון ברצועה. למרבה הצער הבחירה איננה בין דנמרק לארה"ב. הברירה היא אותה ברירה שהייתה בעבר, עד 6 באוקטובר, כלומר בין חמאס לרשות הפלסטינית, אולי כצירוף גורמים נוספים (כשהרשות כפופה למגבלות, ובהן התחייבות כלים את המלחמה הדיפלומטית נגד ישראל). נקוה שהפעם נגיע בעניין זה לתוצאה טובה יותר. ♦

שנתניהו נאלץ
לבטל נסיעה לפולין מחשש המהלכים נגד ישראל נמשכים ללא הפוגה. וכעת ביקשה האסיפה הכללית של הא"ם חוות דעת מבית הדין הבינלאומי על "חוקיות הכיבוש" ועל הצעדים שישראל נקטה נגד אונג"א.

שורה של מדינות נוקטות צעדים שונים ומגוונים נגדנו, והמדינה הולכת ונעשית מכורדת. ביאוש החלה ישראל לנקוט צעדי ראוה נגד מדינות הנחשבות עוינות במיוחד. לפני מספר חודשים הודיע שר החוץ דאז ישראל כ"ץ על ביטול המעמד הדיפלומטי בישראל של נציגי נורווגיה מול הרשות הפלסטינית. ולאחרונה התבשרנו על סגירת השגרירות הישראלית באירלנד. כל זה איננו בולם את הצעדים נגדנו. נורווגיה ממשיכה לפעול במלוא המרץ נגד ישראל.

מקביל ממינסקה הממשלה הנוכחית לעשות במישור הפנימי את כל מה שניתן כדי להקל על אויבי ישראל לפעול נגדה במישור הבינלאומי. כאשר קוראים, מתוך הממשלה, לעידוד הגירה מרצו מרצועת עזה, אולי זה מסייע למישרה לקראת הבחירות. זה אינו מלמד על הסיבה כיצד הגירה כוו למדינת המערב (אם יש בכלל סיכו שתתרחש) תשפיע על הענינת ישראל במדינות שאליהן יגיעו תושבי עזה. מעבר לכך,

לחיובאללה, לא ויתר על ורשתיו הבסיסיות, שהן מבהירה בחרות שלמרות המחיר הכבד ששולם, לא השגנו בעזה ניצחון רומה לזה שהושג בצפון.

התנהלות מטופשת

ממקביל ללחימה המתחדשת כל פעם מחדש, ובצר ההרס המקיף של התשתיות בעזה, מתרחש הרס שיטתי ויודר של מעמדה המדיני של ישראל. ככל שנמשכת המלחמה, וככל שגדל הסבל של תושבי הרצועה, כך ממשיכות התמונות מעזה להתפרסם בעולם, וכך ממשיך להתרדרר מעמדה המדיני של ישראל. הליכים נגד ישראל נפתחו בבית הדין הבינלאומי כהאג, כסענה שישראל מכבצת ג'נוסייד (בשלב הראשון השתתף הווסט אהרן ברק מטעם ישראל בליך זה). עד עתה ניתנו החלטות בנייים נגד ישראל, אך הליך המרכזי נמשך. הליך זה, אף שהוא מופרך מעיקרו, גורם נזק אירי.

בית דין אחר, בית הדין הפלילי הבינלאומי, אף הרחיק לכת והוציא צווי מעצר נגד נתניהו ויואב גלנט. טענתנו המוצדקת, שבית הדין מופעל ללא סמכות, הייתה ללא הועיל. הצווים החמורים נותרו בעינם, ולאחרונה התבשרנו